

ע"פ 67077/03-17 - ע כ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

08 יוני 2017

עפ"ג 67077-03-17 כ נ' מדינת ישראל

לפני הרכב כבוד השופטים:
ד"ר רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
בטינה טאובר
תמר נאות פרי
המערער
ע כ

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

פסק דין

השופטת תמר נאות פרי:

ערעור על הכרעת דינו של ביהמ"ש השלום בקריות (כב' השופט טורס) בת"פ 54643-03-15 מיום 19.3.17 (להלן: "הכרעת הדין קמא").

רקע כללי -

1. נגד המערער הוגש לבית המשפט קמא כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם, מכוח סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). יוער כי בכתב האישום המקורי יוחסה למערער עבירה נוספת שעניינה הפרת הוראה חוקית, אך זו נמחקה בהסכמה הצדדים בשלבים המוקדמים של ההליך. לגבי התקיפה, בכתב האישום נטען כי ביום 15.12.2014 תקף המערער את המתלון, שהיה בן 7 במועד הרלבנטי, ואשר היה בן כיתתו של הבן של המתלון (להלן: "הבן של המערער"). על פי כתב האישום, במועד האירוע, הבן של המערער והמתלון חזרו יחד עם תלמידים נוספים בהסעת תלמידים מבית הספר אל מקום מגוריהם, ירדו מהאוטובוס והמתינו בתחנת ההסעה שבמקום. המערער אשר הגיע לאסוף את בנו, סבר כי המתלון מכה את הבן, ולכן תקף את המתלון בכך שסטר לו על פניו, פעמיים.

2. המערער כפר בעובדות כתב האישום, וטען כי לא תקף את המתלון אלא רק התכופף לעברו על מנת להוציא מידיו של המתלון מטריה שהייתה לו, ואשר באמצעותה המתלון הציק לבן שלו. בהתאם, בבית המשפט קמא נשמעו עדויות מטעם הצדדים.

מטעם המשיבה העידו הבאים: המתלון - בן 9 במועד ישיבת ההוכחות; אמו של המתלון (להלן: "האמא"); עד הראייה א פ (להלן: "עד הראייה"), אשר צילם את האירוע במצלמת הטלפון הנייד שלו (להלן: "הסרטון"); נהג האוטובוס מ ש (להלן: "נהג האוטובוס"); ונ' כ' ששימש מדריך בצהרון אליו הגיע המתלון כמה דקות לאחר האירוע

(להלן: "המדריך").

מטעם ההגנה העידו המערער והבן של המערער - אשר אף הוא היה כבן 8.5 במועד הישיבה.

3. בתום ההליך, ולאחר שמיעת טענות הצדדים - בית המשפט קמא, בפסק דין מקיף וסדור, מצא לקבוע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי המערער ביצע את המיוחס לו. בהמשך, ולאחר שמיעת טיעונים לעונש, נגזר דינו של המערער למאסר על תנאי למשך חודשיים, אשר יהא בתוקף למשך שנתיים, ויופעל ככל שהמערער יבצע עבירת אלימות כלפי גופו של אדם, ובנוסף - חויב המערער לשלם למתלונן פיצוי בסך 2,500 ₪ - כמפורט בגזר הדין שניתן אף הוא ביום 19.3.2017 (להלן: "גזר הדין קמא").

טענות הצדדים בערעור -

4. המערער, אשר יוצג על ידי עורך דין קוסטא בהליך קמא, אך מייצג את עצמו בהליכי הערעור, הגיש את הערעור בהתייחס להכרעת הדין (אם כי הכותרת מתייחסת לערעור לגבי "פסק הדין"). עיקר טענותיו, כפי שפורטו בהודעת הערעור הכתובה ובמהלך הדיון, הן הבאות: הסרטון מראה כי המערער לא תקף את המתלונן אלא רק התכופף לעברו על מנת להוציא מידי את המטריה; לא רואים בסרטון שהנאשם מכה את המתלונן והפעולה של היד של המערער שנצפית בסרטון, היא פעולה של "משיכת המטריה" ולא פעולה הכאה; ישנן סתירות בין הגרסאות של עדי המשיבה, לרבות לגבי אופן התקיפה (כאשר יש עדים שטוענים שהמדובר במכה אחת, יש שטוענים שהמדובר בשתי מכות, יש שטוענים שהמדובר באגרוף ויש שהמדובר בסטירה או ב"כאפה"); עד הראייה נותר למערער טינה בשל סכסוך "ישן" ולכן העיד עדות שקר; נהג האוטובוס לא יכול היה לראות את ההתרחשויות והוא אף לא נצפה בסרטון; לא הוצג כראייה ה"טכוגרף" של האוטובוס אשר יכול ללמד על מסלול נסיעתו של נהג האוטובוס; ולא נחקרו הילדים נוספים שהיו בסמוך לאירוע.

עוד העלה המערער טענות לגבי אופן חקירתו של המתלונן במשטרה, בנוכחות האמא, אשר "זיהמה" את החקירה, ולגבי אמינותו של המתלונן הקטין, לרבות בשל היותו "ילד אלים". בנוסף, העלה המערער עוד טענות לגבי חוסר מהימנותו של המתלונן, הסומכות על נתונים לגבי מצבו המשפחתי של המתלונן, על ציונים שמחלק המערער לאחות של המתלונן ועל היחסים שבין האמא לבין האבא של המתלונן. טענות אחרונות אלו כה מקוממות שאף אינני מתכוונת להעלותן על הכתב במסגרת הנמקות פסק דין זה (וראו את סעיף ג' עמודים 2-3 להודעת הערעור).

המערער מסיים בטענות כלפי כב' השופט קמא, אשר לשיטתו "ישר קו עם המשטרה", זלזל במערער לאורך ההליך ואף מלין כי השופט כתב לגביו ש"דעתו נטרפה עליו" (עמ' 4 להודעת הערעור).

לסיכום, מבקש המערער להורות על זיכוי, ויובהר כי לא הועלו טענות לגבי גזר הדין.

5. המשיבה, מבקשת להורות על דחיית הערעור. המשיבה מטעימה כי המדובר בהכרעת דין המבוססת על קביעות עובדתיות ועל התרשמות בית המשפט קמא מהעדים שנחקרו בפניו, וכי המסקנות העובדתיות מבוססות כדבעי. יתר טיעוני המשיבה פורטו בפרוטוקול הדיון ואין צורך במקרה זה להרחיב.

דין והכרעה -

6. אמליץ לחברי הנכבדים להרכב להורות על דחיית הערעור.

עסקינן בערעור עובדתי "מובהק", הסומך על קביעת ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות, לאחר שמיעת כמה וכמה עדים וצפייה בסרטון המתעד את האירוע, וזאת לגבי אירוע שנמשך כ-20 שניות. כבר נפסק כי לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המברר (ע"פ 7764/16 גולדנבלט נ' מדינת ישראל (23.04.2017); ע"פ 4655/12 אדרי נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (29.9.2014)), וכידוע -

"הלכה היא מלפני בית משפט זה כי ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי מהימנות ובממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים כאשר קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות זו, או כאשר הגרסה שנתקבלה אינה מתקבלת על הדעת"

(ע"פ 8805/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (2.4.2017)).

עסקינן בתיק שבו עיקר ממצאיו של בית משפט קמא, מבוססים על התרשמות ישירה מהעדים, אשר העידו ממושכות ונחקרו נגדית באשר לגרסאותיהם, והכלל באשר להימנעות מהתערבות בקביעות מהימנות של הערכאה המבררת חל ביתר שאת במקרה זה (ע"פ 5921/12 סבג נ' מדינת ישראל (7.5.2013); ע"פ 3617/13 טייטל נ' מדינת ישראל (28.6.2016); ע"פ 3636/15 פלוני נ' מדינת ישראל (19.6.2016), והאזכורים שמפורטים בפסקי דין, לגבי ההלכה בדבר אי-ההתערבות והחריגים לה).

לו ניתן היה ליישם בהליך הפלילי את הוראות תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, היה זה מקרה מתאים להחלת הוראות התקנה האמורה - ומן הראוי לשקול לאמץ הסדר דומה בתקנות סדר הדין הפלילי, לצורך מקרים כגון המקרה שבפנינו.

הכרעת הדין קמא מפורטת, בהירה, מתייחסת לכל מארג הראיות, מתמודדת עם כל טענות המערער (ואזכיר שוב כי הוא היה מיוצג בבית המשפט קמא) - ואין כל מקום להתערב בקביעות העובדתיות, קל וחומר במסקנה המשפטית הנובעת מהעובדות.

7. רק למען הסר כל ספק, אתיחס להלן בקצרה ככל האפשר להנמקותיו של בית המשפט קמא, לתשתית הראייתית ולטענות המערער, ואסביר מדוע מעבר קפדני על חומר הראיות מראה כי לא נפלה כל שגגה בהכרעת הדין.

עדות המתלון -

8. השופט קמא שמע את המתלון, אשר בעת האירוע קטין כבן 7 בלבד, ובעת הדיון כבן 9. העד נשמע בלשכת השופט בנוכחות האמא, כמצוות סעיף 2ג(ד)(3) לחוק לתיקון סדרי דין (חקירת עדים), תשי"ח-1957. המתלון תיאר שהמערער תפס אותו ו-"נתן לי שתי כאפות", ואף אישר כי קודם לכן הוא "הציק" לבן של המערער עם המטריה, וכדבריו: "עשיתי לו זוז זוז עם המטריה".

9. בית המשפט קבע כי חרף גילו הצעיר, הוא התרשם כי המתלון מבין היטב את מעמד העדות ואת הצורך להעיד אמת. עוד הוא פירט כי בסיום עדותו, הוא הפנה אל המתלון שאלה מפורשת בדבר נכונות דבריו, תוך שהובהר לו כי עדותו עלולה לגרום נזק לאביו של חברו לכיתה, אך המתלון עמד על נכונות תשובתו ובית המשפט קמא התרשם שתשובתו כנה.

עוד יש לציין כי העובדה שהמתלון אישר והודה שהוא "הציק" לבן של המערער, עובר לאירוע, מחזקת את הערכת המהימנות לגביו, וכי לא הועלתה מטעם ההגנה כל טענה בדבר מניע אפשרי מצד המתלון הקטין למסור עדות שקר ולהעליל על המערער עלילת שווא.

באשר לנוכחות האם - ברי כי נוכחותה מתחייבת על פי החוק ועל פי הנסיבות, ואין כל בסיס לטענת המערער לפיה האם "זיהמה" את החקירה, קל וחומר שעורך דינו של המערער לא העלה טענות בהקשר זה בבית המשפט קמא.

התרשמותו של השופט קמא מדבריו של המתלון הקטין בנסיבות אלו היא דוגמא מובהקת לצורך ביישום כלל אי-ההתערבות של ערכאת הערעור, ואין המדובר בעדות של קטין אשר נשמעה על ידי חוקר ילדים או על עדות

שתועדה חזותית וערכאת הערעור יכולה לצפות בה בעצמה.

עד הראייה -

10. עד הראייה העיד כי המתין לבתו בתחנת ההסעה, וכאשר הילדים ירדו מהאוטובוס הבחין בריב קולני בין בנו של המערער לבין המתלונן. עד הראייה ראה כי המערער ניגש לעבר בנו, והחליט לצלם את האירוע כי הייתה לו הרגשה שעלול להתרחש אירוע חריג. לטענתו, ראה כי המערער ניגש לעבר שני הילדים, הכה במתלונן מכה חזקה, הרחיק את בנו, צעק דבר מה לעבר המתלונן ועזב את המקום.

בית המשפט קמא התרשם מעד זה כמהימן, וקבע כי הוא מאמץ את גרסתו לפיה הוא ראה במו עיניו את האירוע ולא דרך "עין המצלמה", הגם שהוא החזיק בידו את הטלפון הנייד וצילם את האירוע תוך כדי שהוא מתקדם לעבר המקום שבו עמדו הילדים.

עוד קובע בית המשפט קמא כי אין כל מקום לקבל את טענת המערער לפיה העד שיקר בכוונה או שטעה בהבנת הדברים שראה, על רקע סכסוך קודם בין הצדדים, ואין כל מקום להתערב בניתוח של השופט קמא בדחותו את טענת המערער לפיה אירועי העבר גרמו לעד הראייה להטיה מחשבתית.

נהג האוטובוס -

11. עד זה העיד כי הבחין במערער מגיע לעבר התקהלות של ילדים וראה כי הבן של המערער והמתלונן התקוטטו "על משהו", וכדבריו הוא ראה גם את המטריה. עד זה תיאר כי הבחין במערער "מוריד לאחד הילדים שם שתי כאפות ואמר לו: 'לטובתך אל תתעסק איתי' או משהו כזה". נהג האוטובוס הוסיף כי היה באותה העת ליד עד הראייה, אשר שאל אותו בשעת ההתרחשות אם הוא ראה את הדברים, והוא אישר באזני עד הראייה כי הוא אכן ראה אותם.

בית המשפט קמא פירט לגבי נהג האוטובוס כי הותיר עליו רושם מהימן, היה עד אובייקטיבי ולא ניסה להגזים בתיאור האירועים. עוד הובהר כי למעשה לא עלתה טענה לגבי עד זה כי הוא משקר (במובחן מעד הראייה), משמע - שהטענה לגביו הייתה רק שהוא לא יכול היה לראות בזמן אמת את ההתרחשויות מהמקום בו עמד. אלא, שבית המשפט קמא מנמק כי נהג האוטובוס נחקר בנושא ממושכות, שרטט את מיקומו ביחס לשאר האלמנטים בזירה (ת/2), ניכר היה שעמד קרוב לעד הראייה (היות ועד הראייה שואל אותו אם הוא ראה את הדברים) - ומסקנתו הייתה כי עדותו הייתה בוטחת, חד משמעית וכי אין מקום להניח שהמדובר בטעות כלשהי.

המדריך -

12. העד תיאר כי ביום האירוע הגיע המתלונן לצהרון, נראה מבוהל וסיפר לו כי המערער דחף אותו וסטר לו. העד הבהיר כי המרחק בין התחנה בה הילדים ירדו מהאוטובוס לבין הצהרון קצר מאוד, וכי המדובר במרחק הליכה של 2-5 דקות.

נוכח האמור, בצדק קבע בית המשפט קמא כי המדובר באמרה שנמסרה למדריך כמה דקות לאחר האירוע, בסמיכות זמנים להתרחשויות, מטעמו של ילד בן 7, עוד טרם פגש את הוריו, כשהוא נסער - ויש בה כדי ללמד על אמינות תוכנה, ולמצער - יש בה כדי לחזק את ראיות המשיבה.

האמא -

13. אמו של המתלונן תיארה כי הגיעה לצהרון כשעה וחצי לאחר האירוע ובנה תיאר בפניה את שארע. בהמשך היום היא פנתה למשטרה והגישה תלונה. בית המשפט מציין כי בניגוד לאמור, המתלונן העיד כי פגש את האם בבית

ולא בצהרון - אך אני סבורה - כפי שסבר בית המשפט קמא - כי אין המדובר בסתירה לגבי נתון מהותי, ואין בקיומה כדי להעיב על מהימנות המתלונן. עדות האם מחזקת במידה מועטה את עדות המתלונן, ומשקלה אינו רב, אך בוודאי שאין בעדות ובדבריה בחקירה הנגדית כדי לבסס את טענת המערער לפיה עדותו של המתלונן "זוהמה" בשל נוכחותה או בשל דבריה.

סתירות בעדויות המשיבה לגבי אופן התקיפה -

14. בית המשפט קמא לא התעלם מכך שהמתלונן, עד הראייה ונהג האוטובוס מסרו תיאור שונה מעט לגבי האופן בו היכה הנאשם את המתלונן (תנועת פטיש או "כאפה", מכה אחת או שתי מכות). עם זאת, קובע בית המשפט קמא כי המדובר באופן בו קלטו עדים שונים את האירוע שהתרחש במהירות, ואין בכך להעיד על חוסר מהימנות. אף במסקנה זו אין להתערב.

המערער -

15. המערער העיד כי כאשר הגיע לתחנת האוטובוס, הבחין שהמתלונן מכה את הבן שלו באמצעות מטריה על ראשו. הוא ניגש למקום וניסה למשוך את המטריה מידו של המתלונן, וביד השנייה משך את בנו מהמקום, תוך שהוא שולל את הטענה לפיה היכה את המתלונן.

16. בית המשפט קמא קובע כי עדותו לא הותירה רושם מהימן ואף מנמק את עמדתו, לרבות העובדה כי נמצאה סתירה בין עדותו לבין העדות של הבן שלו לגבי השאלה אם נפצע באירוע.

באשר לטענת המערער לגבי כך שבית המשפט קמא זלזל בו לאורך כל ההליך וכתב לגביו כי "דעתו נטרפה עליו" - מצאתי כי לא כך היו פני הדברים. לגבי אופן ניהול ההליך, עיון בפרוטוקולים אינו מגלה כל בסיס לטענת הזלזול, ולא למותר להדגיש שוב כי המערער היה מיוצג על ידי סניגור לאורך כל ההליך. באשר לטענה לפיה בהכרעת הדין נכתב שדעתו של המערער נטרפה עליו - עיון מעמיק בהכרעת הדין מראה כי השופט קמא מציין כי התרשם שהמערער "אינו פועל תמיד על פי אמות מידה מקובלות ומתונות ויש בכך להתיישב היטב עם האפשרות שלא שלט בכעסו ופגע בקטין" (עמ' 9, סעיף 29, שורה אחרונה); ואף בגזר הדין צוין כי המדובר במבוגר "שלא שלט בעצמו" עקב כעסו (עמ' 73 שורה 18). בין האמור לבין קביעה לפיה דעתו של המערער נטרפה עליו - המרחק רב.

הבן של המערער -

17. קטין זה היה כבן 8 וחצי בעת מסירת העדות, ואף הוא נשמע בלשכת השופט בנוכחות הוריו (כמו המתלונן). בית המשפט קמא מציין כי ניכר היה שעדותו הייתה קשה עבורו ולא אחת שתק ארוכות, גם בשאלות המקדימות שנועדו לברר את הבנתו את משמעות מעמד מסירת העדות. עוד נקבע כי הבן של המערער תיאר שהמתלונן היכה אותו עם מקל והמערער לקח ממנו את המקל, ואמר לו שלא יחזיר לו את המקל אם ימשיך להכות עמו. למותר לציין כי עדות זו אינה עולה בקנה אחד עם התיאור של המערער עצמו את האירועים. עוד נכתב כי הבן של המערער הופנה לכך שהמתלונן טוען שהמערער היכה אותו, ותשובתו הייתה - "זה רק נראה כך".

הסרטון -

18. הסרטון (ת/5, אשר הועבר אלינו לבקשתנו) קצר ביותר, ואורך כ-20 שניות. ניתן לראות את התקהלות הילדים תחת סככה ואת המערער, מגיע בהליכה מצד שמאל של הצילום אל קבוצת הילדים, ונעצר כאשר גבו אל המצלמה. ניתן לראות את המערער עושה **משהו** עם יד אחת כלפי המתלונן, לאחר מכן מתכופף ולאחר מכן דוחף את הבן שלו מתוך קהל הילדים החוצה, אל עבר המצלמה כאשר אף הוא מסתובב בשלב זה. לאחר מכן המצלמה "סוטה" מטה, אל עבר המדרכה, רואים תיקים של ילדים שמונחים על הרצפה - והסרטון נפסק. בית המשפט קמא אף

פירט בהכרעת הדין כי ניתן לשמוע בבירור שלאחר שהנאשם ניתק את בנו מהמתלונן, נשמע קול של ילד צועק דבר מה שנשמע כמו "תעזוב אותי יא מכוער אחד", וכי סביר שזהו המתלונן. אודה כי לא הצלחתי לשמוע אמירה זו, אך כן שמעתי בבירור, כפי שצוין בהכרעת הדין קמא, כי המערער נשמע אומר: "תזהר ממני", ובהמשך נשמעת ילדה שאומרת "יש לי טלפון, אני אתקשר למשטרה".

האמור מחזק משמעותית את גרסת המשיבה, כפי שהסיק בית המשפט קמא. האמירה של המערער "תזהר ממני", מחזקת את העדות של עד הראייה, שהעיד ששמע שהמערער אומר משהו למתלונן, ואת עדותו של נהג האוטובוס, שהעיד ששמע את המערער מזהיר את המתלונן. בנוסף, שומעים את עד הראייה אומר "ראית?", והדבר מחזק את עדותו של נהג האוטובוס, לפיה "בזמן אמת" עד הראייה שאל אותו אם הוא ראה את ההתרחשות. האמור אף תומך בכך שגם עד הראייה וגם נהג האוטובוס ראו את ההתרחשויות כמו עיניהם, תומך בכך ששניהם היו קרובים האחד לשני, ותומך בכך שהמדובר היה במשהו חריג.

מהסרטון אף עולה כי המערער ביצע פעולה מסוימת כלפי המתלונן לפני שהתכופף ולפני שהסיט את הבן שלו מחבורת הילדים. המערער טוען כי רואים בבירור שהוא התכופף, והדבר מתיישב עם גרסתו לפיה הוא **רק** התכופף כדי לקחת מידו של המתלונן את המטריה, אך מהסרטון עולה שלפני שהוא מתכופף הוא ביצע פעולה **נוספת** עם היד לעבר המתלונן - פעולה שאותה לא ניתן לראות בבירור.

זאת ועוד. העובדה שאחת הילדות מיד חשבה שהיא צריכה "להתקשר למשטרה", תומכת אף היא בגרסת המשיבה - שכן גם הילדה הבינה שהיא צופה באירוע שמחייב להתקשר למשטרה, ודומה כי אין המדובר רק במי שלוקח מטריה מילד אחר.

מכאן, שאני מסכימה עם קביעת בית המשפט קמא לפיה הסרטון כשלעצמו אינו ברור מספיק על מנת לבסס עליו קביעה עובדתית לפיה המערער הכה את המתלונן, אך הוא מהווה ראייה שמסייעת ומחזקת את העדויות של עדי המשיבה, והוא **אינו** תומך בגרסת המערער, כפי שהוא טוען.

מחדלי חקירה נטענים -

19. הטענה הראשונה של המערער מתייחסת לאי איתור עדי ראייה נוספים - כגון מדריכה נוספת וילדים שהיו באזור. לא מצאתי להתערב במסקנת בית המשפט קמא אשר דחה את הטענה.

לגבי הילדים הנוספים - דומה כי אי זימון לחקירה אינו עולה כדי מחדל, וגם כך, נחקרו סביב האירוע כבר שני קטינים בני כ-7. נכון הוא כי ניתן היה לזמן חלק מהילדים, ובמיוחד את אותה הילדה שנשמעת בסרטון כאומרת שהיא תתקשר למשטרה; אך יש לראות כי נציג היחידה החוקרת נשאל בהקשר זה, והסביר את שיקולי המשיבה לגבי אי זימון של הקטינים למשטרה למעמד של מסירת עדות. בית המשפט מנתח תשובה זו, מתייחס לשיקולים לכאן ולכאן, וקובע כי לשיטתו אין המדובר במחדל, בנסיבותיו המיוחדות של מקרה זה, לאחר ניתוח מעמיק של הנושא בזיקה לפסיקה הרלבנטית (סעיפים 35 עד 37 להכרעת הדין, בעמ' 11 ואילך). שקלתי אף אני את הדברים ומצאתי כי אין להתערב במסקנה זו.

לגבי המדריכה - לא מצאתי בסיס לטענה לפיה היא ראתה את האירועים, ויש לראות כי בית המשפט קמא מנתח באופן מפורט ומדויק את אמירותיו של המערער לגביה, מהן עולה כי היא ככל הנראה לא ראתה בכלל את ההתרחשויות (תוך הפנייה להודעות של המערער במשטרה, ת/10 + ת/11, מהן עולה כי המערער **עצמו** לא סבר שיש לעדה זו מה לתרום לצורך הבירור העובדתי). לכן, אף לגביה, לא שוכנעתי כי המדובר במחדל.

יתרה מכך. אף אם המדובר במחדלי חקירה, ואף אם היה צריך לחקור את המדריכה או קטינים נוספים, אין בכך

כדי לחייב את זיכוי של המערער, היות ולא שוכנעתי כי בשל מחדלים אלו נפגעה יכולתו להתמודד עם חומר הראיות מטעם המשיבה, או כי קיים חשש ממשי שהגנתו קופחה, או כי קופחה זכותו להליך הוגן, וזאת נוכח שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית הקיימת (ע"פ 216/16 **רדיאדה נ' מדינת ישראל** (29.1.2017); ע"פ 434/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 51 (4.2.2016)). הלכה היא כי כאשר קיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם - במחדלי חקירה, כשלעצמם, אין כדי להביא לזיכוי (ע"פ 2697/14 **חדאד נ' מדינת ישראל**, פסקה 91 (6.9.2016); ע"פ 3669/14 **גולן נ' מדינת ישראל**, פסקה 19 (18.12.2016)), וזהו המצב במקרה הנוכחי.

20. הטענה השנייה נוגעת לאי-איתור נתונים לגבי האוטובוס (כגון פלט ה"טכוגרף") אשר יכולים ללמד על מסלול נסיעתו. טענה זו יש לדחות היות ולא עלתה טענה לפיה נהג האוטובוס בכלל לא היה בזירה, והטענות לגבי נוגעות לזווית הראייה שלו והאפשרות לפיה הוא לא יכול היה לראות את ההתרחשויות במו עיניו. נתונים מהטכוגרף, בוודאי שלא היו מסייעים לברר נושא זה.

סיכום -

21. נוכח האמור מעלה, אציע לחברי הנכבדים להרכב לדחות את הערעור. אזכיר כי לא הועלו טענות לגבי העונש שהושת על המערער, הגם שהוא ציין כי הערעור מוגש לגבי "פסק הדין", ורק על מנת להשלים את התמונה - אומר כי המדובר בעונש מתון, סביר והולם.

תמר נאות פרי, שופטת

השופט ד"ר רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים. גם אני סבור כי ראוי היה לתקן את חוק סדר הדין הפלילי באופן שיכלול הוראת חוק דומה, בהתאמה המתחייבת, להוראות תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי.

**ד"ר רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופטת בטינה טאובר:

אני מסכימה.

בטינה טאובר, שופטת

הוחלט פה אחד לדחות את הערעור, כמפורט בפסק דינה של השופטת נאות פרי.

ניתן היום, י"ד סיוון תשע"ז, 08 יוני 2017, במעמד המערער וב"כ המשיבה.

תמר נאות פרי, שופטת

**בטינה טאובר,
שופטת**

**ד"ר רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**